

1

Брі

Балансувати з двома склянками гарячезної кави й коробкою пончиків, паралельно намагаючись відчинити входні двері, не так і просто. Але оскільки я — найкраща подруга, якої тільки можна бажати (про що нагадаю Нейтану, щойно потраплю до його квартири), мені це вдається.

Сичу від того, що кава хлюпає на зап'ясток крізь маленький отвір у кришці, коли повертаю замок. Шкіра в мене світла, тож імовірність появи на цьому місці агресивно-червоної плями дорівнює одному мільйону відсотків.

Тієї ж миті, як заходжу до квартири Нейтана (яку насправді квартирою і не назвеш, адже вона завбільшки з добрих п'ять квартир, складених разом), його знайомий чистий і свіжий аромат вривається в мене, наче автобус. Мені цей запах настільки знайомий, що, думаю, я могла б знайти його за ним, як той бладжаунд, якби Нейтан колись загубився.

П'яткою тенісного кросівка затріскую за собою двері з достатнім ентузіазмом, щоб попередити Нейтана про себе на цій території.

**ДО УВАГИ ВСІХ ГАРЯЧЕНЬКИХ КВОТЕРБЕКІВ!
ПОПРИКРИВАЙТЕ СВОЇ ГАРНЕНЬКІ ТОЙВО! У БУ-
ДИНКУ ЖІНКА З ГОЛОДНИМИ ОЧИМА!**

З кухні долинає високий лемент, і я одразу суплюся. Зазирнувши туди, знаходжу жінку в світло-рожевому спальному комплекті з шортів і майки на тонких бретелях, яка забилася за віддалений куток вигнутої білої мармурової стільниці. Вона притискає до грудей м'ясний ніж. Між нами величезний острівець, та з її вирачених очей можна було б подумати, що я таке саме столове приладдя притискаю їй до сонної артерії.

— НЕ ПІДХОДЬ! — пищить вона, і я одразу закрочую очі, бо *навіщо* аж так верещати? Звук такий, ніби в неї прищіпка на носі й вона нещодавно вдихнула цілу повітряну кульку гелію.

Я б підняла руки, щоб мене на смерть не зарізали, але вони ж наче зайняті смаколиками на сніданок — ніштяками для мене й Нейтана, а *не* для панни Писклі. Та це не перший мій досвід з однією з Нейтанових подружок, тож роблю те, що завжди, й усміхаюся до Келсі. І так, знаю, як її звуть, бо хоч вона і вдає, що не пам'ятає мене, щоразу, як ми бачимося, вони з Нейтаном зустрічаються вже кілька місяців, і ми не раз перетиналися. Не уявляю, як він проводить час із цією жінкою. Вона цілковита протилежність людини, яку для нього обрала б я, — як і всі вони.

— Келсі! Це я, Брі. Пам'ятаєш? — *Найкраща подруга Нейтана зі старшої школи. Жінка, яка була тут до тебе й надовго залишиться після тебе. ПАМ'ЯТАЄШ МЕНЕ?!*

Вона видуває глибокий «фух» і полегшено горбить плечі.

— О господи, Брі! Ти мене до смерті налякала. Я вже подумала, що це якась стрьомна фанатка сюди вдерлася. — Вона опускає ніж, здійсмає одну ідеально доглянуту брову й не те щоб тихо бурчить: — З іншого боку...десь так і є.

Я примружуюсь до неї з натягнутою усмішкою.

— Нейтан уже прокинувся?

Зараз пів на сьому, ранок вівторка, тож я впевнена, що він уже встав. Кожна дівчина Нейтана знає: якщо вона бажає за цілий день узагалі його побачити, то має прокинутися так само рано, як і він. Тому, власне, Келсі-в-сатиновій-піжамці й стовбичить посеред кухні з незадоволеним виглядом. Ніхто не любить ранок так, як Нейтан. Ну, хіба ще я — я також ранок обожнюю. Але ми такі собі диваки.

Вона повільно повертає до мене голову, в її маленьких світло-блакитних очах палає ненависть.

— Так, він у душі.

До нашої пробіжки?

Келсі дивиться на мене, наче її глибоко засмучує потреба пояснювати.

— Я випадково врізалася в нього, коли зайшла на кухню кілька хвилин тому. Він тримав свій протейновий коктейль і... — закінчує розповідь самим лише роздратованим жестом, який замість неї промовляє: «Я перекинула на Нейтана його коктейль». Думаю, їй нестерпно визнавати, що вона впорола щось людське, тож мені стає її шкода, і я відвертаюся, щоб поставити коробку з пончиками на абсурдно гігантський острів посеред кухні.

У Нейтана фантастична кухня. Спроектowana в мо-
нохромних тонах кремового, чорного й мідного кольо-
рів, а розкішне вікно на всю стіну виходить на океан.
Найбільше у світі люблю готувати саме тут, де все ціл-
ковито протилежне до моєї жалюгідної сміттярки за
п'ять кварталів звідси. Зате та маленька сміттярка ме-
ні по кишені й розташована близько до балетної студії,
тож загалом немає на що нарікати.

— Я певна, що це не страшно. Нейтан ніколи не
сердиться на такі речі, — кажу Келсі, востаннє теліпа-
ючи білим прапором.

А вона дістає самурайський меч і розрубє його на
клаптики.

— Я це вже знаю.

Що ж, тоді добренько.

Роблю перший ковток кави, і вона зігріває мене під
холодним поглядом Келсі. Нічого не лишається, окрім
як чекати, поки Нейтан спливе на поверхню і ми змо-
жемо дотриматися нашої вівторкової традиції. Запо-
чаткували її ще ген-ген в одинадцятому класі. Тоді
я була самопроголошеною самотницею — не тому, що
не любила людей чи соціалізуватися, а через те, що
жила й дихала балетом. Мама, бувало, підбурювала
мене пропускати танці, щоб сходити на якусь вечірку
чи побути з друзями. *«Часи, коли тобі можна просто
бути дитиною і розважатися, не триватимуть вічно.
Балет — це ще не все. Будувати життя поза ним також
важливо»*, — не раз повторювала вона. І звісно, як і біль-
шість слухняних підлітків... я не слухала.

Між танцями та роботою в ресторані після школи в ме-
не й справді друзів не було. А тоді стався він. Я хотіла

поліпшити витривалість, тож почала перед уроками бігати шкільним треком, і єдиним доступним для цього днем у моєму розкладі був вівторок. Одного ранку прийшла й здивувалася, що там уже бігає інший учень. Не просто якийсь собі учень, а сам капітан шкільної футбольної команди — пан Гарнюнь Мій-Хтивий-Сон. (У Нейтана не було періоду незграбності. У шістнадцять він мав вигляд двадцятип'ятирічного. Так несправедливо.)

Спортсмени вважалися грубими. Шовіністичними. Зарозумілими. *Але тільки не Нейтан*. Він помітив мене в тих моїх потертих кросівках, з кучерявою гулькою найбруднішого у світі волосся, і зупинився. Підійшов та відрекомендувався з тією своєю коронною усмішкою і запитав, чи не хотіла б я побігати з ним. Усю дорогу ми проговорили, миттєво стали найкращими друзями, які попри різне виховання мають стільки всього спільного.

Ага, ви вже здогадалися: він із заможної сім'ї. Його тато — голова технологічної компанії, ніколи не приділяв особливої уваги сину, хіба що міг похизуватися ним на полі для гольфу перед друзями з роботи, а мама переважно просто насідала на нього, щоб досягав вершин і тягнув її із собою в центр уваги. Гроші в них завжди були, а от чого не було, поки Нейтан не прославився, так це соціального статусу. Якщо ви раптом не здогадалися, я не велика шанувальниця його батьків.

Коротше, так почалася наша вівторкова традиція. А в яку мить я запала на Нейтана? Можу сказати з точністю до секунди.

Ми бігли останнє коло тієї найпершої пробіжки, коли він спіймав мене за руку. Зупинив, а тоді нахилився і зашнурував мені кросівок. Міг би просто сказати, що